
Награда
Десанка Максимовић

Награда
Десанка Максимовић
12
Алек Вукадиновић
2006

БИБЛИОТЕКА НАГРАДЕ „ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ“

- 1
Љубомир Симовић / УЧЕЊЕ У МРАКУ
- 2
Стеван Раичковић / РАНЕ И КАСНЕ ПЕСМЕ
- 3
Миодраг Павловић / СРБИЈА ДО КРАЈА ВЕКА
- 4
Танасије Младеновић / НА КРАЈУ МИЛЕНИЈУМА
- 5
Матија Бећковић / ОД – ДО
- 6
Милован Данојлић / РАЗГОРЕВАЊЕ ВАТРЕ
- 7
Бранислав Петровић / ГРАДИЛИШТЕ
- 8
Борислав Радовић / ПЕСМЕ
- 9
Слободан Ракићић / ПЛОВИДБА
- 10
Радмила Лазић / СРЦЕ МЕЂ ЗУБИМА
- 11
Милосав Тешић / У ТЕСНОМ СКЛОПУ

Алек Вукадиновић

**КЊИГА
ПРСТЕНОВА
Изабране и нове песме**

Задужбина „Десанке Максимовић“
Просвета
Народна библиотека Србије

Београд
2007.

Прва књига
ПОНОЋНА ЧАРОВАЊА

КОЛОВРАТ

ЌРОВОВИ

Ќући се кућа звук се чује
Трепет по трепет одјекује
Путују стазе време траје
Траје крај света не престаје
Ритам се ритму благ простире
Ќући се кућа не умире

Ќорак по корак чин до чини
Траје крај света у даљини
Светлости бескрај кад се сужи
Ќућа најтишег краја кружи
Иза куће је опет шума
Потекла свете из твог ума

Везама чудним кад се споје
Путују чуда зраци боје
Везиља света зрачне мреже
Сеје по кући – сан их веже
Ќрова кућних блага слога
Ќровови један до другог

КОЛОВРАТ

Међу две горе шта је горе
Са чела пчела ноћ до зоре
Тај бор у гори што ромори
Није ни птица ни роб гори
Нити је неба бор оборен
Не вади гора гори корен
Не крије тица небу лица
Нит за брег тоне љубичица
Потоњи гост је оставио
Жале које је ждрал жалио
У ноћи која нема моћи
Да узбре бели цвет поноћи
И да ти зајми лед и мир
Свирало кроз блистав вир

КУЋА И КРОВ

Чуди се немоћ у ноћи блага
Чује се чудна у кући снага
Прастаре крви звезда сура
Уснулој кући прах претура
Док узаврела звезда спава
Кућа се крову приближава

Горела гора целу ноћ дугу
Капале капи једна у другу
Чудесан поклон звездане слоге:
Један је корен а шуме многе
Док узаврела звезда спава
Кућа се крову приближава

Чуди се немоћ у тами лѐта
Чује се чудан крвоток света
Обасјан корен и снага чила
Чују се чудна у гори крила
Док узаврела звезда спава
Кућа се крову приближава

ПОНОЋНА ЧАРОВАЊА

Порече пореч све реч по реч
Па све ред по ред оде поред
У сну се чине тужне ствари
Ни гост за своју крв не мари
И у мом срцу поче ето
Сунце ко зна кад започето

Дању и ноћу траје славље
Славила роса своје здравље
Ал усред песме ватра стаде
Ту се наједном свет препаде
Да птица ваздух не пресече
И кућа кући нешто рече

Од извора – до увора:
Пала кап крви од умора
Ничега у сну више нема
Земља да зађе већ се спрема
Са свога тужног тамног лѐта
За окрњени месец света

У сну се чине тужне ствари
Ни гост за своју крв не мари
Ал усред песме ватра преста
Кућа са свога прага неста
И ту ми осмех неста с лица
Потону за брег љубичица

СЛЕПА СТРАНА

Наједном пошла крв да тече
Дуго се слепац свет да сече

Ниоткуд пошла себи дошла
Жишка што слепим трагом пошла

Кренула на пут крива грана
Живела живот слепа страна

УКРШТЕНИ ЗНАЦИ

Гора гори – моћна сена
Крило крилу – трепет тајне
Ствари земне и Имена
Сажетости, моћи крајње
Можда и ја певам с њима
Име међу именима

Земља, земља – мати пламна
И сан неба – сан без бога
После свега: кућа тамна
Пејзаж госта умрлога
Можда и ја на тој стази
Гинем, себе не налазим

Шуме, поља, неба зраци
Реч најтежа: име зоре
Сажетости, црни знаци
Речи! Хоће да изгоре!
Можда ја већ у том часу
Не знам моје речи шта су

Цео живот – сан и сена
После свега светлост права:
Јужним жалом покривена
Неба црна крајност спава
Можда тек сад крај Огњишта
Слушам како пева Ништа!

ПОРЕЧ-ГОРА

Текла па себи правце секла
Река што текла куд није рекла

*

Виђена у сну оста бајна
На дну нејасне куће тајна
Не рече ни реч шта је било
Та птица другој птици крило
Тај сан у гори благ и чист
Та ластва другој ласти лист

*

Порече пореч све реч по реч
Па све ред по ред оде поред

КУЋА НЕМОГУЋА

БИЉНА ЧАРАЊА

Чађаву шуму бистар поток гâли
Вечно у врту камилица веје
Док жена усном цео пејзаж греје
Босиок жеже камилица пâли

О најлепша је у сну љубичица
Тајанствена биљна док се земљом ôре
Преплива шуму препешачи море
Пућујућ светом мајчина душица

По свету веје душа камилице
За сваку травку укус има гора
Док мелем меће на увреде зора
Падају тице у свет немилице

ВРАТА НЕПОВРАТА

Потоње неко време овладало
Траје у себи жишка тиха, бледа
Пред собом стало кућно огледало
Потоњи пут се у себи огледа

Дубоко под кров чудне слике ходе
Путују слике, тамни даси трају
Један зрак уђе, други тихо оде
Вратима што се негде отварају

Потоњи гости часу света бледом
Светлости, звуци, крви тамна јата
Кућна се врата отварају редом
Потоња од свих – врата неповрата

КУЋА НЕМОГУЋА

На млечној стази без крова и ушћа
Расла ми роса крај звездане леје
Ту гори кућа док је месец греје
Кућа од прућа кућа немогућа

Не зна се глува свог крова домоћи
У сну се скупља тамна поноћ ласте
Са пола круга док сказаљка расте
Хоће ли моћи стићи до поноћи

На млечној стази без крова и ушћа
Расла ми роса крај звездане леје
Ту стоје врата саздана од злата
Ту стоје врата да их месец греје

БАЈКА КУЋНЕ СЛИКЕ

Вечно у тами горке бајке
Траје живота стара слика
На кућној слици гост без лика
Уснуо тишину куће – мајке

Слике што благим живот чине
Чудне тишине, чудна славља
Негде далеко, усред тмине
Један се исти крај понавља:

Светлости благе, умируће
Најтишег краја благи двори
Тишина – потоња звезда куће
Спрема се врата да затвори

КРУЖНО ВРЕМЕ

Нејасно време, сан и сена,
И познат мирис крви пламне;
То време, време, доведе нас
Однекуд на праг куће тамне

Време што лѐтом зна да сужи
У смирај дана бескрај ока,
Време, то време, које кружи
Око два тешка крвотока

Висине чисте, азур бели –
Путеви спремни да се врате;
Време, то време, што нас дели
На две светлости непознате

СВЕТИ КРОВ

Под кров благо урањају
Живе слике и прилике
Легли гости па сањају
Трепере им кућне слике

Мирис шуме, тама рова
Зачарана кућна тмуша
То мирише кућа-душа
Под окриљем светог крова

У небеса гости лете
Свак се својој тами вере
Каткад у сну затрепере
Кад се своје коби сете

ЛАСТА СКРИВАЛИЦА

Сан то место дивних чуда
Насред света глуви цвет
Горе-доле ласта луда
Беспомоћни вара свет

Час ко звезда, час вртешка
Шири луда своју моћ
Са два своја крила тешка:
Једно дан а друго ноћ

Таласа се јава жива
Цео ваздух – један ров
Сву ноћ лови ласта крива
Својој лудој кући кров

КУЋА И ГОСТ

КУЋА И ГОСТ

Уснула кућа и гост спава
Ништа је у сну не пресеца
Само лист росе лист месеца
Благо је с врха осветљава

Из ваздуха кô из рова
У ноћ зуре благи петли
Кућа сања а гост светли
У подсвести испод крова

То кућа у сну госта спава
Ништа јој пламен не пресеца
Само лист росе лист месеца
Осветљава је осветљава

ЛАМПА И НОЋ

Кроз празнину, кроз беспуће
Нигде звука, нигде цвета
Успавана око куће
Простире се душа света

У сан дубок тоне јава
Целог света спава моћ
Само тужна госта глава
Одгонета у сну ноћ

Ведро, чиста, авет лица
Утишане стазе пламне
И пас, црна љубичица
Поред прага куће тамне

Још тамнија тама поста
Целог света усну моћ
Крај нејасне главе госта
Одгонета лампа ноћ

САН ПОСЛЕ ГОЗБЕ

Са неба пала поноћ скрива
Ватру и воду, и ноћ трне,
У трему куће разлива се
Нејасан пожар лампе црне

Све нејасније благе кости,
Дубине које сву ноћ лове,
И крчаг који пун светлости
По сву ноћ свога госта зове...

Још нејаснија тама поста
И дубље паде ноћ да влада,
Кроз узаврело срце госта
По сву ноћ тече вода млада

САН ПОД МЕСЕЦОМ

Док га дубина осветљава
Гоњен ветром, скрхан ловом
Уморан и пуст човек спава
Под дебелим својим кровом

Уз звездане благе звуке
Месечева сена тражи
Срце, кости, очи, руке
Човекове болне дражи

Под месецом човек спава
Отворене душе дише
Крвоток му осветљава
Срце што у сну мирише

ДУША СЕЋАЊА

У успомени растуженој
Далека стаза поглед зâри:
Вода и ватра тужне ствари
У кући зором окруженој

Уснула кућа а кров драг
Од плаветнила снове скрива,
Са дна ваздуха крчаг благ
Тамној се жеђи одазива

Нејасног срца топла јара
И изнад куће месец рân,
Човек и жена два сањара
Који од ноћи праве дан

ОД ПОНОЋИ
ДО ПОНОЋИ

ОД ПОНОЋИ ДО ПОНОЋИ

Од поноћи до поноћи
Топлих кућа благе моћи
Живот што се у сну крије
Лет што лети све спорије
Тиха снага која расте
Дан за даном – крило ласте

Пламен крви испод неба
Осмех који болном треба
Осмех крви сјај у души
Бескрај што се запенуши
Каткад када звезда јада
Дигне вал до водопада

Пламен који с неба слеће
Снага што се у сну креће
Гора гори – моћна сена
Крило крилу – трен до трена
Снага што се у сну гради
Стена вал кад изненади

Од поноћи до поноћи
Топлих кућа благе моћи
Живот што се у сну крије
Лет што лети све спорије
Тиха снага која расте
Дан за даном – крило ласте

ОНОМАТОПЕЈА ЖАЛА

Кров до крова вал до вала
Све је дубљи корен жала
Спава неба сјај оборен
Чува гора гори корен
Од своје се крви скрива
Испод неба птица жива

Небо земља – црне дражи
Једна другу поноћ тражи
Залуд бије звезда плава
Потонула снага спава
Сунчани је сјај одбегò
На камен је камен лего

Крило крилу – цвет до цвета
Све је тежа поноћ света
Кроз корен се корен чује
Крило крилу одјекује
Све је тежа поноћ југа
Испод неба поноћ друга

Птица птици – чудо вала
Све је дубљи корен жала
Неба црна снага дрема
Ни камена у сну нема
Ни пепела да запламти
Само пламен кућа памти

Само пламен кућа памти

БЕЛИ РИТМОВИ

РИТМОВИ С ОРЛОВИМА

I

Ноћу модри урлик цвета
По горама што се гусне
Модре стазе у врх света
Урлик орла кад запљусне

У бескрају зора блага
Кад ивице неба сину
И орлова црна снага
Кад потоне у висину

Сан и сунце над животом
Стаза која стат не уме
О чистото, о чистото
Успомено моје шуме!

II

Испод неба зора скрита
Кроз нејасност што се јати
Урлик орла који хита
Плаветнило да ухвати

Крв што шири нејасноћу
Удар срца кад закасни
Мрко цвеће које ноћу
Успављује ваздух јасни

Неког тужног госта лице
У белини ноћног снега
Модрих паса љубичице
У смирају преко брега

Успомене звезда жута
Од живота снага већа
Цео живот – једна мутна
Животиња што се сећа!

КРАТКА ИЛУМИНАЦИЈА У ПОДНЕ

О, како нас сада љуља
Талас који свет напаја,
Плаветнила буко чулна
Нејасности пуна сјаја

Будућности, о чистото
Куд ме моћне звезде воде,
Ах, то сунце над животом
И тај сан од чисте воде...

ЛЕДЕНА ВОДА

На звезданој стази блиста
Модре горе јасни хлад,
О, реци ми, тако чиста
Моја глава шта је сад?

Моје срце, моја стаза
Вечни бескрај и чистота,
Плаветнило мога мраза
Очишћено од живота...

Подигнимо црна крила,
Авет неба нек заблиста...
Где си тако дуго била
Успомено, зимо чиста!

Моје срце сан је росе –
Путовања сати исти!
Сад све брже дижимо се
Животињо у час чисти!

КОМЕНТАР ЛЕДЕНЕ ВОДЕ

*Неба чиста поноћ пражи
Стазе које хитро лове,
Плаветнила тиха дражи
Неба срећни час те зове!*

*Кроз бескрај се бескрај рони,
Усламљела сања сен –
Исход неба то звер гони
Огромности тихи плен*

*Гони, гони стазе ведре
До блиставе крви дна!
Успомене воде ледне
У огромној шуми сна...*

ДУША СЕЋАЊА

ДЕЧАНСКА НОЋ

Никад нисам из толике близине посматрао материју како дише. Свуда само ваздух, простор сачињен од ваздуха: и грм и птица и цвет се удишу. Птица је чудно биће у овом простору: она је час лаки цртеж, час хитра горска сенка. Понекад долазе у заједницама и из густе црнине дечанске ноћи њихови гласови се преламају у хиљаде најживописнијих вокала. У дугим, самотним ноћима, које су имале нечега од праисконске побожности, понекад сам имао утисак да урлају...

Једна од најжешћих и најузбудљивијих мистерија овога краја јесте жестина и снага запремине коју сугерише дечанска ноћ. Над аветно и аветињски тамном шумом изрони месечев цртеж, пурпуран и закрвављен, и шума заблешти као какво мрко, запаљено руно. О тој шуми, тамној и тешкој, глухој и побожној, затамњеној неком непознатом светлошћу, исписивао сам тада, лета 62. и лета 63, многе кривудава реченице и никад их нисам могао завршити: „Шуме и њихове нежности, густе, црне – о чему то шуме... Простор сачињен од мириса, тишина пуна енергије, потенцијалне моћи једне снажне светлости. Имате утисак срећног нерета, простора испуњеног живцима, хиљаде парчади најситнијег зеленила... Дремљиво злато

тишине, неуралгично и шумно, и са хиљаде својих најситнијих самогласника оглашава се нервни систем шуме... Трагови једне свежије, другачије енергије, енергије нежне, лирске, сновне... Не нађе светлост лепшу земљу за себе...“

ГОЗБЕ РИТМОВА

Сваке године, тачно у одређено време, напуштамо сиве градске пејзаже, асфалтне траке и улице, те немилосрдне градске пијавице, које нам целе године исисавају крв и снагу, и крећемо се према божанству шуме. Носимо своје истрошено срце, у којем нема ничег, ту мрљу коју наша измождена машина једва износи из градске вреве, и тражимо му лека у великим зрачним просторствима, где бораве само дивљина и шумски зрак. Долазимо сухи и окоштали, истрошених рефлекса и нерава, и на мирис само једног јединог дрвета, губимо свест и рушимо се. Једна једина кап дивљине нас опија, захвата нас јаки живот шуме, близина плена.

Шума нас дочекује својом богатом дивљином: пејзаж птице, мирис дрвета, пејзажи сачињени од сећања и присећања, светлост која поново долази у мозак, после много година. Ту, на тој благој падини, у вечној маси тишине и зеленила, дочекује вас пејзаж птице, благо биће шуме и облеће вам главу. Некад је она тиха и мирна шумска звезда, кратки пламен што се, од дрвета до дрвета, нечујно пали и гаси, као на стражиловској заравни, где је све сами смирај и молитва, а некад дивљи горски цртеж, као у поноћ на Златибору, где још слушам како пејзаж њене јадиковке одјекује у ноћним тмина-

ма. Дочекује нас шума са својом метафизиком, да нас надахне непознатим и несазнатљивим, да наше очи које све виде и све знају, опет удахну са невидљивих извора.

На местима где се шума и река састају, тајанство је најдубље; гомиле тамних гласова, пејзажи најситнијих треперења, тајне невидљивих кретања, померања у зраку – све се то слива у јединствени жамор, којим се душа света оглашава са свих страна. Ако неко осетљиво биће замркне у таквом пејзажу, спопадне га цео простор, сва маса туге и дубине која се згусне над воденом тамом, као да се сав ноћни масив сручи у једну једину тачку. Ако сте ловац на водену дивљач, онда вас је лако замислити како у каквом тајновитом пејзажу, где је небо једина звезда, слушате обилни шумски и водени мир, као на благим војвођанским рекама где добре шуме знају да се приближе води.

То су редовно тешки пејзажи, маса туге пада на воду, густа тишина притискује простор, ваздух је непроходан. У таквим ноћима може да вас узбуди типичан медитерански пејзаж: велика, туробна птица пада на дрво, обавија га мраком и ћутањем, а онда изненада, као по неком невидљивом ритму, нагло запали своја крила, и велика зрачна илуминација прелази преко неба.

Изгледа да је метафизика Медитерана пуна оваквих покрета. То су невидљиви ритмови, који долазе из незнани, и који потресају душу шуме. Треба слушати увече, кад долази ноћ, како се ови невидљиви ритмови б'уде и навиру у свет. Треперава ноћна створења, слепи мише-

ви, криве и вијугаве ласте, птице-непознанице, јата загаситих бића нагрну у ноћ, и тада се отвара доба ритмова. Нарочито слепи мишеви, ти најскровитији обитаваоци тајни и крајева без имена, чије путеве и ритмове не прати нико – какве све пејзаже не стварају њихова крила! Потреба за тајанством гони их на бравурозне ваздушне вратоломије, на дивљу пустоловину у ваздуху, чију жеђ не може ништа угасити, и која нема другог циља осим да овим суновратима засити своју дивљу глад за простором, свој дивљи изазов. Ноћна и поноћна чаровања њихових крила испуњавају најтајније часове вода и шума, и само глувило вода и приобални шумски зрак знају за ове приредбе, за ове гозбе ритмова, за којима чезне свет.

ДЕЧАНСКИ ДНЕВНИК

Зора, зора дечанска: огромни зелени масив и чиста небеска плавет. Две боје положене једна поред друге, два неба.

Са хиљаде невидљивих извора струји дечански простор. Звуци, мириси, боје: небо и земља измењују своје дражи.

Као да је, некада давно, са самог дна небеске тајне, убачена у ову дивљу земљу, бела дечанска звезда непрекидно исијава светлост и зрак, благост и мир. Доброту пејзажа, мелем звукова, свети дечански прах.

Баш овде, на ивицама светлости, у срцу најдивљије опасности, баш ту где по ивицама шѹмā дивља племена још увек пале своје страшне игре. Дечани као изазов. Дечани као звезда. Дечани од самих икона и апостолских глава, овде на стражи цивилизације и културе.

И колико ће још векова ова уста цивилизације отворати своја небеска штива и исијава-ти златни прах на уши глувила!

8. август, 1980.

Друга књига
ТИШИНЕ
БЕЛИНЕ

КУЋНЕ СТРУЈЕ

КРИТИКА МАШИНЕ

Она са својим тамним шапама
Долази на праг куће твоје
Та животиња кућна, тамна
Крвари тешко у дубини
И док у теби твој лед ради
Машина што смрт убрзава
Она испушта звуке разне
Уздахе дуге, крике тешке
Мракове кућних роморења

Једном то биће твоја песма
Ући ће у твоју мелодију
Јер прошикљаће, вратиће се
После бесане ноћи ловца
Дах твоје свеже животиње

Говори куће слепа страна

КУЋНЕ СТРУЈЕ

Душе сећања, земне струје
Са кућним орлом пуним ритма
Ветар замршен у пејзажу
Последње линије таласаве
Даљине пуне срећних слика

Слике вечерње, слике тамне
Кућни покрети госта-ловца
Покрети ноћних животиња
Које баш лече твоју песму
Са земном струјом у дослуху

Кад се отвори мрак у песми
Ето их – земни укућани
Састанак што те проналази
Само за кратки свој тренутак –
Даљине немих растанака

Душе сећања, земне струје
Са кућним орлом пуним ритма
Квадрати немих мелодија
Које уносиш у своју песму
Да се у њима бог огледа

*

Тишине, даљине, благе ствари
Кућа – страница што квари
И све страшнији лед на цени
Што ти даљину убрзава

Говори куће слепа страна

ЛОВЧЕВ ПУТ I

Нејасна, дивља, ноћ га дражи...
Он диже крила док свет спава
Па у Пуноћи плена тражи
Танку нит што се удаљава

Сву ноћ тишину благу ствара
Ко да немоћној стази тежи,
У сну се спаја и затвара
У трепет плена који бежи

ЛОВЧЕВ ПУТ II

Светлости призрак благ се чује
Утихле света провалије,
По Танкој стази плен путује
Пева путеве своје крије

Потоња кућа – царство сенâ,
Нејасних даљина слике снатре,
Хита по Танкој стази плена
Гонич најтишег краја ватре

ТАКО ГОВОРИ ГОСТ

ВАТРИ ВОДИ ЗЕМЉИ

Дуго си била само вода
Дуго си била само ватра
Дуго си била само земља

Сами у себи Напуштени
Ничија земља сан ничији

У укућане своје нове
Прима вас домаћин светлог краја
Пријатељ куће гост једини

КУЋА ПОТОЊЕГ ДОМАЋИНА

Ватра и вода свет и земља
И плод што расте из темеља

Уснула нејач нејач шуме
Уснула нејач нејач ватре
Уснула нејач нејач земље

Орао крила раширених
Домаћин кућни исписује

Ватра је ватра ал је кућна
Слика је слика ал је снага

Кућа потоњег домаћина

ДАЛЕКИ УКУЋАНИ

Орао крила раширених
Домаћин куће госта-ловца

Један за другим у пејзажу
Два слепца блага два једнака
Рођендан краја час умрли

Ветар и кућа даљ и шума
На кућном жалу бог и мајстор

И нејач од свих најситнија
Имена ватре земље воде
Имена благих укућана

Поворка свету у даљини

ДЕЖУРНИ УКУЋАНИ

Ватра – која те обасјава
Земља која те надахњује
Страница – што те *удаљава*

Удар – који те проналази
Зрно – које те *зауставља*

Светлост – која те *разређује*

КУЋНИ ПОРТРЕТ

Шума пре њега само шума
Кућа од њега благодан – кућа

Даљином
Бог се
Окружује

ЛОВЧЕВА ЗЕМЉА

ПОРУКА ПЕСНИКУ

Мало ватру мало воду
Мало море мало ваздух
Мало благост свога краја
Наоружај снагом својом

Наоружај мало шуму
Ласту криву биље благо
Нејач нежну куће своје
Наоружај нејач шуме

Наоружај мало кућу
С краја на крај жишке тихе
Час умрли госта-ловца
У кући са стрелом равном

Наоружај мало кућу
Наоружај мало шуму

ЛОВЧЕВА ЗЕМЉА

Два се краја у сну шире
Кућа и њен ткалац благи
Две се слике притајиле
Једна другу осветљава
А песма је скривалица

Кажем земља – и крв светли
Кажем небо – стрела равна
Кажем шума кажем кућа
Смрћу жива – а нема је
Још је нико не нашао

БОРАВИШТЕ

Речи госта притајене
У подсвести испод крова
У потаји ласте криве –
Свако име свака снага
У дубини шуме чува
Место своје невидљиво
Да из њега у свет крене

У сваком се крају јавља
Да свет не би празан био
Чудом простор испуњава
(Траговима својим зрачним) –
Госта снази невидљивој
Потајни се зрак одзива
Крај се благи доказује

Тек што један крај се смири
Краја новог крај почиње –
Боравишта речи јаких
Не признаје света снага –
Свако чудо у свом крају
Свако чудо себи снага
Око плена лов богати

КУЋА ДАН И НОЋ

Кућа и гост душа и кров
Лампа и ноћ слика и бог
Кућу куће све четири
Кућа им је слепа страна

Хајде кажем стрели кажем
Жишци тихој стрели равној
Хајде мало помери се
Неми праже куће моје
На дар теби ласта крива

У даљини слика – ласта
Потајница крви стара
И на прагу света зора
Тат звездани што поткрада
Блага кућна у потаји

КРЕТАЊЕ ПЕЈЗАЖА

Кажем лампа и сан светли
Отвара се зора зрачна
По други пут лампа кажем
И реч себе не познаје
Већ у другом крају живи
Светлост њена окружена
Другу кућу обасјава

Од пејзажа до пејзажа
Ко боравак вечни краја
Чудесне се куће траже
Једна другој крило бива
на прејаком госта путу
Једна другу осветљава
Испод неба куће снажне

Кажем лампа и сан сија
Креше крилом зора зрачна
И на другом месту кажем
Лампа ту реч најсветлију
И у другом крају снаге
Зору своју задржава
Ал већ другим сјајем живи
Светлост њена окружена
Другу кућу одгонета

ПЕСМА КУЋНЕ ФРУЛЕ

Већ дуго је како гором
Песма-душа одјекује
Попанули зраци тихи
За горама потонулим
Нејак пева бог га скрива
У дубоком мраку своме
Нејак пева бог га скрива

У даљини у далекој
Плен се своје душе сећа
Жали жртва своје жале
За горама потонулим
Извор мору вир увору
Све се својој гори враћа
Жишка краја дому своме

Кућа ти се у врх света
Сјајем тамним окружила
Море јој је – по дубини
Душа света – по ширини
А песма се болна твоја
Међу нама препознаје
Мелодијом душом својом

ПЕСМЕ КУЋНИХ ЗРАЧЕЊА

УСТА УШЋА

Вечно кроз пејзаж благих сѐна
Слика што крилом гору плѐни
Вечан је покој плена нѐма
И вечан равни бог у мени

Уснуле слике, зраци скрити
Кућне даљине што нас плаше
Кад ћемо свете затворити
Квадрате нѐме куће наше

Простире земља ушћа своја
Куће најтиших слика трају
Траје даљина госта – ловца
Најтиша слика у свом крају

Вечно кроз пејзаж благих сѐна
Слика што крилом гору плѐни
Вечан је покој плена нѐма
И вечан равни бог у мени

ЛОВЧЕВ САН

Ноћи најтишег краја снује
Патник по танкој лова стази
Вечно се жури плен да чује
Како у благи крај залази

Гонич кроз благу нејасноћу
Рођене смрти слика сушта
Уснуо прати плен што ноћу
У смрти благи крај се спушта

Нигде му авет мира не да:
Хита кроз звуке, гласе, боје
Хита крај благи да угледа
Кô родну слику смрти своје

ЗАСТИРАЊЕ ПЕЈЗАЖА

Кућа – најтиша од свих слика
Гости што тужне ствари чине
Кућни духови тамних боја
Прате свог госта са даљине

Под кров је дубок тама легла
И гост је на дну кућне тмине
Тишине, даљине, звуци благи
Прве покрете у сну чине

Кућама својим звуци журе
Окупља земља ушћа своја
Последњи од свих – звук далеки
Умире усред кућних боја

КУЋА НАЈТИШИХ СЛИКА

Тишине, даљине, благе ствари
Гости кô слике тиха лика
На дну свих слика сном се зари
Кућа – најтиша од свих слика

Уснула кућа, пејзаж сужен
Ритмови кућни блага смера
Најтишом сликом гост окружен
Пева – звуцима смрт помера

Гоњен пут неба мирис мамни
Цео свет шуме, зове, смиља
На дну светлости патник тамни
Легô сред кућних изобиља

КУЋНИ ПОКОЈ

Небо над кућом – слепа страна
Тихе по кући сна прилике
Склопљених крила жртва сама
Сја се на прагу кућне слике

Дубоко под кров свет се скрио
Најтишу од свих блажи боју
Потоњи гост је затворио
Кућу – најтишу слику своју

Уснула кућа, пејзаж сужен
Полегле слике и смрт спава
Један једини зрак у души
Целу ноћ кућу обасјава

ТАЈНИ РИТАМ

Уснуле даљине сан их злати
Свака ствар зари своју боју
С далека гонич непознати
Помера срећну слику своју

Ритмом изаткан кров у души
Слике што благим простор чине
Кућом најтишом снагом својом
Улази под кров бог даљине

Такосмо небеса слику нагу
Кућа већ нови правац смера
Најтиша слика има снагу
Ритмове кућне да помера

ПОТОЊИ ГОСТИ

Кровови, ушћа, даљине, боје
Гости под кровом потаје моје

Слике што сном се нејасним снаже
Гости што сву ноћ даљине траже

Невољник благој потекô луци
Најтишег краја уснули звуци

Последња од свих даљина блага
Најтиши гости, најтишег трага

ПЕЈЗАЖ СА ЛАМПОМ

Пружиле се слике старе:
Крај за крајем – тиха слога
По кућној се тами заре
Слике часа умрлога

С вечним миром крај се стапа
Зари благо сна чистота
У пејзажу куће лампа
Одгонета сан живота

Кости благе – сан их греје
Сећањем се снага слама
По тминама кућним веје
Час умрли у сликама

Душа света потонула
За живот се снага скрила
На дну куће смрт уснула
Цео пејзаж засенила

ДАЛЕКИ ЧАСОВИ

БЕЛИНА, ПРОТОК

*Боје смр̄ши, боје лега
Неба авей̄ свей̄ ш̄шо г̄леда
Куће, шуме, слике, с̄твари
Демон гоњен да резбари
По ш̄минама кућних сила
Плавей̄, авей̄ ниш̄тавила
Нејасноће болне смеше
Бог што гони, коб ш̄шо ш̄еше
После слике земног л̄ука
Вечна, с̄трашна звезда звука
Кућним крајем г̄де резбари
Гонич̄ њакла, резбар с̄тари*

ДАЛЕКИ ЧАСОВИ

Квадрати, слике, сенке
Даљине, жишке, стреле
Мали кућни пропланак у зрну које спава
Трепет што предмет удаљује
Прегршт пажљивих зрна која чекају свој час
Пажљив и плашљив твој унутрашњи тренутак
Биће једнако благо у разменама строгим

Ласта пута стрела слика пута снага
Кућни квадрати једначине благости
Даљине пуне ониричких разломака
Између ласте и стреле твоја унутрашња даљина

Потоњи домаћин у својој далекој кући

*

Слика и њен коментар
Ловац и његова далека кућа
Између две поноћи твоја весела даљина
Кућни завршетак давно започетог часа

Слика и њен бог жртва и њен сан
Куће утонуле у своју далеку садржину

Часови далеки које не прати нико

*

Ноћ
У крају
Ноћи
У крају лампе
Лампа
Стрела у крају
Стреле

Ал ластва каже: Лист по
лист
Стрела: устрели
Стрелу
Крет каже:
Слёт

Кругови кућних
Слика

Трећа књига
ГАВРАН – ДОБА
(Апокалиптичке песме)

I

ЛОВАЦ У МРТВОЈ ШУМИ

– Као да сам изгубио нит свога живота – рече Ловац. – Већ готово пола ноћи вртим се укруг, а нигде не назирем ни најмањи пут.

Баш је у себи тихо јадиковао, кад се однекуд из дубина шумског мрака појави једна прилика. Више се вукла, него кретала, и у једном тренутку се заустави.

– Ко си ти? – упита прилика.

– Ја сам Ловац – узврати залутали готово нечујно. – Пошао сам у лов, па сад не знам где сам.

– Ето ти га сад – зачуди се прилика. – Ти као да си пао са неба.

– Како то? – упита Ловац.

– Па зар ти ништа не знаш? – упита прилика још зачуђеније. – У овим шумама већ одавно нема ничега. Ни травке живота, никаквог шумског плена. Ове су шуме већ одавно мртве.

– А ја баш кренуо да уловим најкрупнију звер!

– Којешта! – добаци заједљиво прилика.

– Којешта! Више се и не сећам кад је неко последњи пут у ове пределе зашао. Бар од како сам ја шумар.

– А колико има од тада... од како си ти шумар? – упита погружено Ловац.

– Боље не питај – сухо узврати прилика.

– Готово читаву вечност... Него, не заборави да се вратиш – добаци готово презриво, пре него се окрену и, некако глуво и храмајући, утону у свој спори ход.

– А шума!... А шума! – узвикну јетко и раздражено Ловац. – А шума!

– Пази да је не оживиш! – зацерека се прилика. – Пази да је не оживиш!

У НЕВРЕМЕ

У Невреме у Невреме
Сејеш, Боже, своје семе

Време зла и Време мрака
Два у једном два једнака

У Зло доба Опште студи
Свет у страху и Свет луди

Као да су кров свој свили
Зло и Горе укрестили!

ПЕСНИКОВ ЛАМЕНТ

На весті о Чернобилу

Гле, усред песме, усред лёта
Потоње време и смрт света
Дању и ноћу, драги Боже
Само се мрачне силе множе
Покој ти зори, души, снима
Наврли живи умрлима

Дуго времена, дуго већ
Не чусмо, Боже, благу реч
Ни жишка неба, нит кап зоре
Не походи нас кроз просторе
Кроз потонули глуви мрак
Ни жишка, Боже, нити зрак

С висока, с неба, с брега, сунца
С висова мртвих, са врхунца
С лица свог оца, сестре, брата
Са мртве куће, мртвих врата
С потаја глувих, са кровова
Све отров, Боже, до отрова

Небо и земља, правци лёта:
Пејзаж умрлом часу света

Зора – та никад више блага
Кућа – умрлом часу снага
Дубине, висине – само прете
То ти је живот, мртви свете

То ти је живот, мртви свете!

ПОТОЊЕ ВРЕМЕ

Одасвуд тамна немоћ траје
Не знају кућа ни кров шта је
На кућном прагу кућа стала
Не зна кап крви где је пала
Потоњи гости кућне тмине
Не знају више шта да чине

Умрлог часа даси трају
Трају даљине не престају
Крило по крило снага стеже
Из краја у крај све је теже
Куће потоњи гост увлачи
Даљине света у сан мрачни

Не зна већ снага шта је горе
Не знају крила пут до зоре
Не знају куће правци лета
Подићи крила под кров света
Не знају глува крила наћи
За кућне госте праг домаћи

Гоњен по кући гост се клати
Путује – како да се врати
Обасјан ватром слике родне
Не може с прага гост да оде
Не знају ни бог ни даљина
Невоље кућног домаћина

Потоње неко време траје
Не знају кућа ни кров шта је
На кућном прагу кућа стала
Не зна кап крви где је пала
Дубоко под кров кућне тмине
Кружи у себи кап горчине

ЗИМСКО ЈУТРО,
24. ЈАНУАРА 1987.

Јутрос пахуље најцрњег снега
Падају с неба, падају с брега
У срце, у мрак, у небо, горе
Јутро је, Боже, а нигде зоре
Одасвуд тамни покрови прете
Тешког ли часа умрли свете

Одбегли некуд правци су лёта
Ниоткуд Бога, неба, ни света
Отворен бездан звездане злоће:
Цвокоће умрли час цвокоће
Шуме и горе стисле се нёме
Дошло је, Боже, Потоње време –

Још један поглед у јутро тмурно:
Потоњи гости промичу журно
Некако глуви, некако криви
Ко да су, Боже, тек полуживи
Смрзли од јада, мркли од студи
Ко да су, Боже, тек полуљуди

Вејте пахуље најцрњег снега
Дошло је време зла најгорега
Залазе боје видљивог друма
Залазе куће, залази шума
Уста су глува, речи су нёме
Потоње време, Потоње време...

ТО ЈЕ ТАЈ ПЕЈЗАЖ

То је тај пејзаж
Та унезверена даљина

Та уста Потоњег домаћина што крваре

Уста ушћа и Уста страха
Измешана на замраченим устима
Отварају и затварају једну исту утробу гласа

То је тај пејзаж
Та унезверена даљина

Песник са песмом о Потоњем времену
Тачно у поноћ усред умрлог часа
Простор што се издужује у своју страшну
даљину
Белина што веје кроз проређене тренутке

То је тај пејзаж
Та унезверена даљина

*

То је тај пејзаж та унезверена даљина
То лице та кућа тај удаљени квадрат
Тај кућни квадрат окружен самим собом

Уста после свих уста Уста ушћа
Уста после свих уста Уста Краја
Уста после свих уста Уста страха

Ниси ли се и ти, Боже,
Окружио Устима страха
Боже мој!

P.S.

(Бешумна зрна речи Бешумна зрна речи
Посустале странице отежали квадрати
Куће утонуле у своју далеку садржину)

Пошони искази неког далеког бога

Ево како крваре у напуштеним даљинама
Потоње слике наших заједничких боравака

Ево како крваре у напуштеним даљинама

ГАВРАН-ДРВО

Туроб-јутро
Грак до грака
И чвор-дрво
Пуно мрака

Скотурао
У чвор то се
Гавран препун
Мрачне осе

У крв у кост
Стисла зима
Гавран-зима
Врџн-крилима

Згрнуо се
Грак до грака
У чвор-дрво
Пуно мрака

ГАВРАН-ПОЉЕ

Камен кâму
За под главу
Леден видик
Ноћном јâву

Туроб-дрво
Леден-поље
Пустош свету
За постоље

Кâм се кâму
Рог се рогу
Дâљ све даљи
Божјем логу

Знака Зрака
Ни од јâва
Леден-поље
Пуно стрâва

НОВЕМБАРСКА, 93.

Дан ти врân ти
Прва зрâка:
Грактај мрака
Са уранка

Около се
Дигло Зло се
Небом Земљом
Зла се носе

Крило крилу
У мрак пâда
Бежи крило
Од злу рада

Дан ти врân ти
Прва зрâка
Сред уранка
Грактај мрака

ЗНАЦИ ВРЕМЕНА

Бог унижен Скотац вољан
Кобац на коб
Осокољен

Од Небога – у тџм ниже
У шта се то тџме стиже

Зџд је прџд је
Нерџд рџд је
Мрак у мраку Боже глџд је

Полегли су у круг сви су
Трази пали у коб исту

НОЋНО ТУРОБЈЕ

I

Трај у Нетрај
Да преспава
У сну дугом

Крило крилу
Приближава
Круг се кругом

Па Немушта
Сред Заушћа
Трају сушта

Пореч јада
Даље пада

Боже – у шта

II

Пореч јада
Даље пада
У сне веће

Небог клицу
Да заметне
На пут креће

Траг у нетраг
Пут на непут
Вечне злоће

Крилу испод
Дрхти крило
И цвокоће

III

Реч у пореч
Пар у непар
Кап у искап

Крило крилу
Да прелије
Кућни у слап

Сву ноћ кружи
Часу мртвом
Да продужи

Трај у Нетрај
Пореч тужни

IV

У потаји
Тад Недела
Потај-пчела

Са Муштом се
То Немушта
Стопа срела

Па од крила
То Некрилу
Злокој кружи

Трај у Нетрај
Ток у Злоток

Да продужи

V

Даљ све даљи –
Души божјој
Нигде лôга

Па Нетрагом
Лов се креће
Трагом Злôга

Бога то се
Дома то се
Трази скрили

Дуси зла су
Зла још гора
Окружили

БОЖЕ – У ШТА

Час је часа
Умрлога:

Небог Бога Бог небога
Гони у круг часа
Злога

Души божјој
Нигде лѳга

Ватро Боже Крви јака
Сав се напих светског мрака

Мушт Немушта Немушт Мушта
У Заушћа света
Сушта

Гони у даљ

Боже – у шта

Четврта књига
ПЕСНИК И ПЕСМА

ПЕСНИК И ПЕСМА

ПЕСНИК И ПЕСМА

Круг за кругом – крв ми јака
Тоне у даљ кућних стаза –
Обноћ грактај грака-мрака
Пој је који песма каза

А Ја – што ноћ бива дужа
Гоњен у круг у мљк слушам
Кроз трептаје
Како траје
Ружа суштог краја душа

ПЕСНИК И МУЗА ЕПИФАНИЈА

Заблистала а *шражена*
(За некакве часе бајне)
Спушташ се ко морска пена
На састанке за казане

Где с вечери мѐни мѐна
У тла сате засејане

Тебе верни младац чека
Пун *свейлоси* – за довека
Обасјане благодан-дане

КАТРЕНИ СУШТА

КАТРЕНИ СУШТА

Вечног краја
Пре почетка –
Блеска муње
Задњег ретка

И Кривине
Сред Равнине –
Руба усред
Округлине

Стреса у сну –
Зла у миљу –
И Невоље
У Обиљу

Пуна ова
Кућа сва је –
Ватра гори
А коб траје

КУЋНИ ЖАД

Певах – кад ме
Нѐм упита
Јесам Ја сам
Рекох Скрита

Јесам Ја сам
Нѐм и глас сам
Нѐјава сам –
Нѐјав сâм сам

Час је мѐни:
На пут крени
Круг окружи
Траг окрени

Јесам Ја сам
Нѐм и Глас сам –
У круг гоњен
Од бога сам

ТРИ ВАРИЈАЦИЈЕ О РУЖИ

I

Ја се у срж
Ружи моћној
Обрех на тој
Стази ноћној

Сушта Жива
Где пребива
Жишка (Призрак
Мрака дивна)

Нѐм ни видан
Сну ни јасан
У срж кружној
Ружи да сам

II

У срж кружној
Ружи да сам
Нѐм сишао
У благ час сам

Лик свој нѐми
Ко да сретох
Нѐм онѐмех
Круг окретох –

Да умакох
Тек трен злима
Нѐм на кружним
На Крилима

III

Прó нѐм где благ
Обноћ сија
Сушта Жива
Кружна и ја

Уз тòк низ тòк
Прò брзава
Ватри у скок
До Нèјава

Нѐм да јесам
Нѐм и несан
Земни ми је
Облик тесан

МОРНА КАД СЕ ЈАВНЕ СЕНА

Кругом Мѹком
Затворена
Морна кад се
Јавне сена

Прó таинâ
Дâль даљинâ
Јек за јеком
Ниг нигдинâ

У круг у лѹк
Низ ток звука
Нечуј-гори
У мѹк мѹка

Дубље у срж
У тла тамна
Морна Кружна
Непојамна

ПЕСНИК И ПЕСМА II

ВАТРО БОЖЕ

Ватро Боже
Кругови се моји множе
Ватро Боже

Кућо Тмино
Окружи се бог даљином
Кућо Тмино

Кућни жали
Круг за кругом где смо стали
Кућни жали

Боже – у шта
Сурвава се даље Сушта
Боже – у шта

ТЕРЦИНА МАГУ

Круг и Крילו
Ватра па плам
Мрак и гребен

Ја се журно
Кући вратих
Слуђен Слеђен

Рекох „Иди“
Не знам шта знам
Мрак је хриди

Свуда само
Бога видим
Нигде себе

ARS POETICA

Свуда само
Себе видим –
Свуд и Бога

Усред шуме
Сред времена
Света злога

Јесам рекох
Себи рекох
Јесам ко сам

Дубоко у
Богу своме
Боже – свој сам

Пета књига
РУЖА ЈЕЗИКА

ЗЛАТНЕ КАПИ

ЗЛАТНЕ КАПИ

Чудила се чудила
Земља срећног лудила
Два су сунца два су сна
Крило крилу нигде дна
Насред горе једине
Лови ловац ловине
Кад улови улови
Жишку морем заплови
У две ноћи поноћи
Крилом своје немоћи
Утва злати златали
По два крила запали
Утва луда ко луда
Шири крила од чуда

Чудила се чудила
Земља срећног лудила

ЛИРСКИ ПОЈ

Седам кућа један кров
Око плена богат лов
Крило шуме ласте лист
Оба сунца звезда низ
Па још врата злаћана
Јава у сну рађана
Хајде душо хајдемо
Бога свог да нађемо
Про непрелет непрелет
Мени Кућа теби Свет
Мртав језик у гори
Седам брава отвори

Тајне свету ромори

НОЋНИ БУКЕТ I

Скупили се скупили
Света гости немили
У сну с богом јединим

Свуд около час је зли –
Под окриљем ко да зри
Цветак-божјак трепери

Светли зоро заранá
Тан тишина танана
Пада на свет лагана

Цветак-божјак мирује
Мирис му се не чује
Пут путује а ту је

НОЋНИ БУКЕТ II

С вечери до вечери
Цветак-божјак трепери
Души света по мери

Шуми горо шуми ти
Ноћас смо се скупили
У сну свети гости ми

Цветак-божјак не вени
Мириси ти милени
Сну у букет скупљени

Сиромашак не дише
Пружа душу мирише
Кућа болом одише

УШЋЕ ЗАУШЋЕ

Насред горе Немуште
У потаје у суште
Легло света Заушће

Гором долем потаја
Тајац тајцу до таја
Крај полего до краја

Насред горе ја који
Бројим себе не бројим
Време лети ја стојим

Све реч по реч до Речи
Од опакe Неречи
Никад да се залечи

ТРЕПЕР-ГОРА

Пукла гора загора
Украј мора до мора
Све бор бору до бора

С вечери до вечери
Трепер-гора трепери
Море да се помери:

Бор се бору заори
Јек за јеком у гори
Ружу звука затвори

Украј мора до мора
Све бор бору до бора
Гора тешка загора

СÈВ

У трен један једини
На небеској падини
Гром се с громом сједини

Забокори потече –
У Ивањско предвече
Муња муњу пресече

Сунце гори догори
Суху грану обори
Бор за борем у гори

Ружа чиста пречиста
Пресави се заблиста
Од петељке до листа

БАСМЕ И БАЈАЛИЦЕ

УШЋЕ ПЕВА НЕ ПЕВА

*Душе шуме зло-шуме
То што чујеш бешум је*

*Жишка снови не снови
Покровом се покрива*

*Душе куће зло-куће
Песму пева Злоушће*

*Ушће пева не пева
У покров се одева*

БАСМА-МРАСМА

Све тај по тај
По стази
Чудан Мрачак
Пролази
Тан танује
Не гази

Даљина му
Хаљина
Тамнина му
Вечера

А кућа му
Невера

А НА УШЋУ УШЋЕ ЈЕ

Није снега
Ни Кућа
Ветар-кућа
Пре ушћа

А на ушћу
УШЋЕ је
Од све смрти
Веће је

Ушће куће
Зло-
Куће

БАСМА ЗА МОРУНУ

Баш је време време је
Зло од Горег семе је
Гора гори ватра ври
Четири су тучка три
Два су рога парога
Укрштена у Злога
Брзалице охлади
На покладе не ради
Ни у гору ни у лов
Није штука него чвор
Није ђаво него враг
Утри корен затри траг

Морна Мора Моруна
Допловила до чуна
У чунак се савила
Тонути наставила

Целом свету Немила

БАСМА ПРОТИВ ВРАГА

са два припева

Прво квочка па пиле
Утри корен затри траг
Сву ноћ труле кобиле
Играмо се унатраг
Унатраг у бестраг
Коме ђаво коме враг

*Пола мркве ѿд здравца
На ѿноћном ѿјилу
Две јеине шри јарца
Чувале ши лешину
Возио ше ветар-чун
Враг ши кума ђаво кум*

Прво ушће потом ток
Од почетка бржи крај
Чело главе па на бок
Текао ти порођај
Порођај издисај
За почетак вечни крај

*Полу јавор ѿолу бор
Две ѿри криве ѿа ѿрава
Није шѿука неѿо чвор
Варај крила варава
Није леска неѿо жбун
Враѿ ѿи кума ѿаво кум*

Прво улов па у лов
За унатраг ветар јак
Од темеља бржи кров
За наум ти наopak
Одоcтраг наискап
Испила те вражја кап

БАСМА ЗА МОРУ

О зле коби Злокоја
Нигде теби покоја

Не видела Видела
Злу раду се свидела

Злу рад гором па гором
Морна мора мрамором

О мраморе мраморе
Дав ти удав на горе

Мраморна ти стопала
У неповрат пропала

О зле коби Злокоја

БАСМА ИСЦЕЛИТЕЉКА

По два здравца из правца
Пуклог око рукавца

О Злокоја у криво
Не било те у живо

Две три криве па права
Варај крила варава

Елем пелен па селен
Надодатак за зелен

Колу колу околу
Утвом штуком соколом

О Злокоја у криво
Не било те у живо

Два три крста некрста
Савила се до прста

Елем пелен па селен
Надодатак за зелен

КЛЕТВА УРОЧИЦА

Пролет гори пролет је
Крилом кроз те проклете

Опак ти је нек ти је
Траг у трагу да ти је

Зло речице злорека
Кам те каму довека

Скочи скочи поскочи
Клонуле ти зле очи

Злу летела слетела
Себи не долетела

Опак ти је нек ти је
Траг у трагу да ти је

У два јаха дојаха
Крила на два замаха

Скочи скочи поскочи
Клонуле ти зле очи

МОРЕ МОРУ МОРИЛО

Море Мору морило
До ноћи је покрило

ИСПОВЕСТ КРУГА

И

БЕЛЕ БАСМЕ

РУЖА СВИТАЊА

Ружа бистра бистрија
Од озарја неба сва
Сав гôr: лист по листак сја

(Душа божја ноћ у ноћ
Пелен-песме извија)

Ружо ружо ничија
Круг је пун је божјег сна
Грака-мрака Озарја

Ружо ружо зарна сва!

ИСПОВЕСТ КРУГА

Јесам ко сам
Круг и бог сам
Рођен сам у часу злом сам

Сав свет препун часа злог је –
Мени мена страни страна
Часа тог је:
Ружа сушта
Исто Истом у круг бог је

Јесам ко сам
Круг и бог сам
Дубоко у богу свом сам

ТРЕПТИ ТРАЈЕ

Трепти Траје бог даљина
Бог даљина
Трепти Траје бог даљина

Ружа
Ружа суштог краја душа

Трепти Траје
Бог је слуша

У ВАТРИ СЕ БОГ ОДМАРА

Зуј до зуја чар до чара
У ватри се бог одмара

Ватра то је
Кроз кругове што се своје
Ватра то је

Кроз кругове што се своје
Сурвала у Немушт-боје

Ватра то је

Зуј до зуја чар до чара
Ватра стара
У ватри се бог одмара

ПОНОЋ НОЋЦУ ОБАЈА
(Путникова ноћна басма)

Гетеу

Трепти трепти трепери
Душа света по мери
Горе доле – замах благ

(Мрак покрио трагу траг)

Поноћ ноћцу обаја
Басмом сјаја несјаја
Свуд су мрака сјаине

Дџљем шџрем захум је
То што чујеш бешум је
Безгласја су таине

БЕЛЕ БАСМЕ

I

Бог ти душа
У круг Ружа
Ружа суштог краја душа

(Сушта Жива
То пребива
Божје ја се
Обрех усред круга крива)

Бог и душа
Круг ти Ружа
Ружа суштог краја душа

II

Зуј и Лепет
Бог ти трепет
Бог ти у трен муње пренет

У зуј чара
У чар чѝни
Бог ти дом ти у Даљини

Бог ти дом ти
Снагом свом ти
Сапет у сну сваком гром ти

III

Сêв до сêва
Свâн до свâна
Јав ти најав божјег дана

Грân -огранак
Рân-уранак
Дан ти свân ти божји данак

Данак божји санак
Дом ти
Зрчак-трачак у сваком ти

ПЕСМА

Сев и Клица
Спустила се у зев птица

Лети блага
Бог ти дом ти Злу ни трага
Лети блага

Сев и Клица
Спустила се у зев птица

РУЖА ЈЕЗИКА

СЛОВО ГРИГОРИЈА ДИЈАКА

Свуд около време звера
Звер се смрти не помера

Ја сред своје
Слике, даљине, куће, боје
Ја сред своје
Све реч по реч у покоје

Свуд около време мрака
(Крепи крилом Бог Дијака)

Боже, зло је!

Златну искру душе своје
Утках овде –
Ето, то је.

РУЖА ЈЕЗИКА

Сушт кад вечна зраке пушта
Боже у шта
Срж то твоја прелива се

Уста ушћа. Ушће. Уста
Исто Истом у круг пружа
Траје кружна
Себи слична кућа сушта

Трепти Траје
Боже шта је –
Нити друга ни иста је

КУЋНИ ЗАВЕТ

Круг за кругом пореч жала

Реч до речи

Чин до чини

Отвори се бог даљини

Чини срећне тог ти

Часа:

Кућо, крове

Јесте Ја сам

Сред васколиког крајолика:

Даљина пуна срећних слика

КУЋНИ РЕЗ

Све реч по реч
Па реч
Пореч

Кућа речи
Од Неречи

Пореч била
Реч ти Крила

Крилу вечног
Ништавила

НЕМУШТ-БАСМЕ

I

(МУШТ И НЕМУШТ)

Мушт Немушта
На пут пушта
Мушт Немушта

У Заушћа
Света сушта

Где с вѐчера
Мрак вечера

А Траг тера
Лов и Ловца
У два смера

II

(МУКЛО-ОКРУГЛО)

Нѐм ни Нѐма
Мени мѐна
Ќам ни
Стена

Ни Небило
Ќрил закрило

Но се Мукло
То увукло
У Округло

За ни у шта
До Немушта

БОЖЈИ ГЕОМЕТАР

БОЖЈИ ГЕОМЕТАР

Сав у чуду пут свој гледам

Прву црту питама Куда
И где чуда
Како раван пут кривуда

Час умрли Сенак Слутак
Унесох у божји кутак

И косине и углине
У темеље куће сложих

Геометар ја сам божји

КРУГ БЕСКРАЈА

Нигде краја
Трај до траја –
Круг затворен пун бескраја

Свуд си Боже пун таина
Тај-таина даљ-даљина
Траг у нетраг ниг-нигдина
Свуд си Боже пун таина

Уз ток низ ток
Грака Мрака
Бог си: освит божјег зрака

Крока Сèва
Муње Сјаја –
Круг затворен пун бескраја

РЕЗБАР У ОЛУЈИ

Ветра вртлог дах у струји –
Резбар који у Олуји
Тка даљине своје суште

Ја још увек Боже дуж те
Доље жалне у Даљини
Трајем траје грém у тмини

Од немуште
До немуште
Жице тајне – у Тишини

ЈАВКА ИЗ НЕМУШТ-ГОРЕ

Трепер-гора трепер-сена
И сèв трептај сушта трена

Иза ноћи две поноћи
Немим крилом јâв се гласâ
Две су зле су Ноћу све су
Потекле са мûк-таласа

Крилом крила гоњен ја са
Ружом-душом сву ноћ слуша

Бајке које јавке бају
У мом ноћном несмирају

ЗЛАТНО ПЛАВО

СЛОВО СВЕТОГ САВЕ

Гору Свету свете краје
Походих са Родним сјајем

Сав обасјан златним снима
Вођен муњом плавог грома
С небесима на крилима

С небесима на крилима
Сам са белим анђелима
Књиго Ружо мога дома
Слових Богу да те има

Куће Цркве и Огњишта
Руже Тајна светилишта
Урезах у Златно Плаво –

Све што створих платих главом

Ал сад горе сред Плавине
Дахом живим Бог се мени
Сја у златној васељени

СЛОВО БОГОРОДИЦЕ ТРОЈЕРУЧИЦЕ

Исток ли је Запад ли је
Јест ми страна – снага није
У два правца Оба кóба –

Давно беше време, Доба

Још се многи дáљи плаве
До истока божје јаве –

Трећа руко руко моја
Поникле на крилу моме
Ти венчаваш света Оба

Исток ли је Запад ли је
Које ли је Богу доба?

ХИЛАНДАРЈЕ

(Песма за хор)

Зајутарје румен-дарје
Круг и Криво Бог је Зар је
Зајутарје

Звезде круг над Глумим добом

Сунце звезду води собом
Води собом
Глумим добом

А дубоко сред дубраве
Бог је зар је Час је бдења
Ноћ се зари Дан се мења
А дубоко сред дубраве
Два су Крива Оба славе
Час рођења
Час рођења златне јаве

Небо крсти Плам дарује
Божји пламен надвисује
Гору свету – Реч уздарје:
Хиландарје

РУМЕН-КРИЛУ ДАН СЕ НАДА

Мѹк до мѹка грак до грака –
Зла од, Мрака
Јача Боже крв ми јака

Румен-крилу дан се нада
Боже, склада
Подај крилу од тамнине

Круже круџи чѳни чине
Чѳни чине
Ноћ да стѳни дан да свлада
Чемер-крило мрак даљине

Док анђели са висине
Измењују поје зарне
Златне траје и таине –

Сушт до Сушта Зрак до зрака
Зла од, Мрака
Јача Боже крв ми јака

Шеста књига
ПЕСНИЧКИ АТЕЉЕ

ПЕСНИКОВА РАДНА СОБА

ПЕСНИКОВА РАДНА СОБА

Скупиле се боје црта црту стегла
Немуштих се чари маглен простор чини
Једна црта другој по рубу полегла
Легли звуци-мџи слици по дубини

У квадрат се кружна ружа удомила
Шири чини благе круг за кругом чара
Тишина одмила крила раскрилила
Бешумне се душе под кровом одмара

Трај се трају наго сјаје боје тамне
Златни прах полего божја прелест спава –
(Грè видедац ноћни пун осаме мамне
У пејзаж јој зârне знаке уцртава)

СЛИКА СА РАДНОГ СТОЛА

Ноћни букет с ружом одсјај и прилика
Пригнута у мраку ко да простор зâри
Два правца у кругу *Без наслова слика*
Нагнута над собом као да крвари

Отворени бескрај незнатних даљина
Трај-трептај за гором уснуо без трага
Грак је мрак је Боже Са дна тај-таина
Гракнула у небо уста голем-мрака

ПЕСНИЧКИ АТЕЉЕ

Руже скице боје тужне твари
Тâм се тáму откри а мрак засја
Лаган танан пун преблаге зâри
Грè видецац у час равногласја

Геометар божји што се спушта
Пун òзарја

У часу том истом
Кружна-зâрна творбу заче Сушта –
Завршисмо слику цртом чистом

НОЋНО ОЗАРЈЕ

Пред сликама
Паула Клеа

Ти што исијаваш сву ноћ вознесења
Мастилом и длетом вретеном и кистом
Спознао си Црту: Друга су времена
Нови рез то ветар тка у лишћу истом

Сустигло те време горући дах ветра
Ковитлац у струји дрхтај из даљинâ
Отварам те књиго божјег геометра:
Плавооки бескрај косинâ углинâ

Дажди сјај на слике тишине витраже
(Блистања у мраку звуци зâрних сена)
кришка по кришка времена се слаже
За блиставу урну ушћа озарена

Кад зађем у сутон ноћ је огледало
С висином *Са орлом* С призраком у лѣту
Прелиставам књигу (Подне разлистало)
Са *Анђелом смрѝи* зâран у дуету

СВЕТО ПОЉЕ

СВЕТО ПОЉЕ

(Гробље око Гораждевачке цркве-брвнаре)

Смиље-миље букет блажен сан без краја
Из црвеног бело ниче мрак пун сјаја
Спи ладолеж румен-лала дремеж клена
Траје ромор под окриљем мѳрних сенâ
Из дубина из моринâ даси бију
Зрачак-трачак мѳрак-мрачак из костију

Цвет-руменак цветак-божјак и цвет глог
Самро santo букет блажен – потпис Бог

МОЛИТВЕНА ОКТАВА

Рајски крају где удахнух прве чине
Праже-доме још ти слуша́м звук Дивине
Гонич гоњен пут нèмила плен пун бéга
Сам све сàмљи под бременом мòрних стега
Пун чемера мòрен-кружен горка крока
Пут бездана до искапа дна дубока
Сред умрлог сред немилог часа злога
Трај трајући под окриљем Бога свога

РОДНО ЗНАМЕЊЕ

Још ми негде сија слика из далека:
Огледало ноћно цео простор зâри
Кућа Горје бајно Бог Библиотека
Пејзаж ноћне зоре Дома пејзаж стари

Шума и над шумом небо вечно наго
Утонуло у мѹк, у ноћну маину
Ноћна прелест спава, звезда стадо благо
Златом обасјава небеску таину

Кућо сушта душо тамних обасјаја
Још ти сја у тмини ватра вечно млада
А под кућним кровом у сну пуном сјаја
Песник пише песме од суштога жада –

Још ми негде сија слика из далека:
Сунце усред ноћи цео простор зâри
Кућа горје бајно Бог Библиотека
Мога дома знаци прастари и стари

ПРЕД ИКОНОМ ПРЕОБРАЖЕЊА

Зраке лúче сјајне пут неба све беље
Жишци зârни трази у круг тамна зóва –
Рони божјак тихи кроз кућни атеље
Жуђан да обасја потонула слова

Сред времена које Богу време није
Нит са видин-горâ глас се јавља створу
Ал бди дијак земни богом сна опијен
Сред најгушћег мрака пије ноћну зору

Док бдè црни конци чемерне кудеље
Тмине мрака лóзи јаме трóва смога –
Лúче лúче сјајне пут неба све беље
Стопе сна пут бездна Бога јединога

ДУША СЕЋАЊА

(После много година)

Из тишина, из дубина, из тамнина, из тихих даљина сећања, цвили свети дечански простор. Душа сећања га слаже у своје најсветије шкриње, своја унутрашња здања, своја најскровитија бравишта.

Где си сада цркво најсветијег часа, светлино јутра најсвежијег, Зоро дечанска која си знала да својим најчеднијим зрацима будиш мој дан...? О заранци плаветни над светим горама, златноплави огранци најсветијег неба над непрегледним просторствима шума...

Тешки су ови ланци уздаха који се један за другим протежу кроз непрегледну ноћ...!

Из „ДНЕВНИКА“
(Сан који се понавља)

Видим пахуље мрака које непрекидно засипају простор, у све новим и новим таласима. Тај приказ се понавља, као да се напаја на неком невидљивом извору.

Истовремено, кроз те тамне, магличaste таласе, видим магновења златна, искричава за-сјања, струје најтрепетнијих обасјаја који варнице на позадини ноћног глувила...

Видим:

Изненадни зрак златних страница које засецају простор, које се просијавају у тами... Корице боје угашеног злата, странице које се заре, слова која се гласе... Тај Златни зрак који се буди, који објављује најсветлију вест у тами...

Видим:

Григорија Дијака са Књигом, са златним пером у рукама, Јеванђеље које се златом испи-сује, небеско и земно које у једном једином тренутку налазе свој срећни час.

Видим:

Тај светлозарни, тај најсветлоноснији штит који се истура пред налетима таме, као крст пред ђаволом!

ГРИГОРИЈЕ ДИЈАК
СА КЊИГОМ

Време звер је Круг се зла не мења!

Тминè, шумè, мòрне морè, стења
Препуна је,
Боже,
Ова Јама! –

(Трајем траје Књигу прелиставам):

Прелест самâ златна нит спасења
Жâд је мени ватра твога Слова
Ниско зârна шумних прстенова!

СЕДМИ ДЕО

Две нове

ПИЕТА, 2002.

И сја се и зâри
И мрешка се стаза
Шум крила у мраку благим простор чини
Силазиш на ране као Реч што каза

Обасјан на крсту
Боже у даљини

И сја се и зâри
И мрешка се стаза

У ПОРТИ ЛЈУБОСТИЊЕ, 2006.

Венац: хум за хумом божја чуда кресе
(Са дна вечног слапа удахнусмо и ми)
Заблистао гôr је: цео врт спрема се
Да божју благодат у наручје прими

Трепти горо чарна свих небеса цвеће!
Ти звуци од жада: звуци мрака-свâна:
Дâнак-божји санак ил вечно пролеће
Тај умилни пој ти сред уснулих рана –

Чудом се свих боја дивин-звуци гласе
(Појте појци бајни Трепти Горо света!)
Засијали мрази Вечерњи врт сја се
Дажди вишњим сјајем небеска палета

Алек ВУКАДИНОВИЋ

ГОВОР У БРАНКОВИНИ
ПРИЛИКОМ УРУЧЕЊА
НАГРАДЕ
„ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ“

ПЕСНИЧКА КРИЛА ДЕСАНКЕ МАКСИМОВИЋ

Изузетно почаствован нашао сам се данас, овде, у славној Бранковини, једном од олтара српског песништва, из оног светог реда какви су Ловћен, Леотар, Стражилово. Завичај питомине и благости, пун мелемних боја и музике предела, Бранковина је и могла изнедрити Десанку, песника питоме и племените речи, раскошне палете стиха, палете у којој се предачко и ововремено, лично и надлично, завичајно и универзално, спајају и преплићу у јединствен сплет.

Песникиња раскошне метрике стиха, исто тако је раскошна и разноврсна у својој значењској и мотивској сфери. Широк је распон песничких крила Десанке Максимовић. Нема те теме, мотива, духовног и душевног изазова, над којим се неће умно и замишљено наднети песнички дух Десанке Максимовић. Као што нема метрике, прозодије, разгранате форме у којој Десанка није волшебни виртуоз, чаробница првог реда. Просто је невероватна спонтаност са којом она обликује своја ритмичка и метричка здања, саткана од најтананије лирске материје. Било о чему да је певала Десанка је певала и сагласју са ритмовима природе, у сагласју са њеним пулсацијама и вечним законима. Из овог основног импулса избија и савршена изворност и природност њеног песничког гласа, као и свега што је написала. Десанка је до краја остала у хармонији са природом.

Као сви велики песници и Десанка показује, а ја бих рекао и опомиње, да без укорењености у родно и предачко, у језик и архетип родне културе, нема ни светског ни космополитског. Као што уметност не може бити ни само локална, тако не може бити ни без-домна, ван дубинских матрица родне културе. Уосталом, није ли и божји и земни закон, највиши поредак ствари, да се на светски олтар, у општечовечнаску ризницу вредности, мора уносити сопствени прилог, као знак сопственог бивства и постојања, односно, као доказ и посебства и учешћа у заједништву. Тако се на најбољи начин доприноси и родном и општечовечанском.

Песник широког спектра, универзалист, великог капацитета хуманости, Десанка ме је увек подсећала на Тагору. Попут свих песника од формата и Десанка превазилази књижевно-критичке оквири и одреднице. Данас је она један од темеља националне културе. Окружене љубављу савременика њено богато и разноврсно дело постаје изазов бројних и разноврсних истраживања. А Десанка љубављу и узвраћа. Сваки часник и изабраник њене награде постаје предмет пажње и тумачења најелитнијих критичарских пера. Како би и могло бити другачије под знаком песника који је написао књигу „Тражим помиловање“, која је један велики молитвеник, и чије су све песме, од прве до последње, слова и дела љубави.

Не могу ни сам да завршим ово слово љубави према Десанки, а да не будем личан. Кад смо својевремено, у Француској 7, имали скупове у одбрану писаца, прва, најбржа, и најмлађа од свих, на те скупове долазила је Десанка. А кад сам, нешто касније, у часопису „Relations“ објавио сепарат њених песама преведених на енглески, однео сам јој га лично. Дочекао ме је један драги дом. И кад сам касније, још неколико пута долазио код ње осетио сам ту њену драгост и блискост, готово

својатљивост. Звала ме је Алеко, како ме је звао и мој отац, и како је сматрам да је моје право песничко име, а у једном разговору смо утврдили да смо по једној предачкој линији у сродству. У тој необично пријатној атмосфери одвијали су се ови наши сусрети и разговори у њеном добротом и љубављу озареном дому.

Драга Десанка, данас у свету има много више *gacia* него срца, много више *gacia* него истинског разума. У свету, у природи, у историји, у људској души, има све мање лепоте, а све више не-лепоте, много мање доброте а све више не-доброте, да не кажем неку другу реч. У свету општег меркантилизма и бездуховља, за књигу, уметност, поезију, остаје све мање простора. А сама поезија, краљица свих уметности, као да је постала пасторче овога света.

Зато нек је свет онај наум, и онај час, којим је и кад је, овде, у знаменитом Ваљеву, подигнут споменик Поезији, у лику Десанке, песникиње крилате речи, тако натопљене и родољубљем и хуманизмом.

(Реч на уручењу награде
„Десанка Максимовић“,
16. маја, 2006)

**БИО-БИБЛИОГРАФСКИ
ЗАПИС**

БИО–БИБЛИОГРАФСКИ ЗАПИС

Алек Вукадиновић је рођен 13. септембра 1938. године у Милованцу, општина Пећ. Школовао се у Андријевици, Пећи и Београду, а од 1959. године живи стално у Београду.

У времену од 1982–84. Алек Вукадиновић је био председник Београдске секције писаца. Организовао је у Удружењу књижевника Србије прве протестне вечери у одбрану инкриминисаних писаца. Био је члан Одбора за људска права, а затим и председник Одбора. Од 1985–2001. године био је главни уредник часописа УКС „Релатионс“.

Поред поезије објавио је и велики број чланака и есеја. У времену од 1972–79. године на Трећем програму Радио-Београда, у емисији „Хроника“, коментарисао је актуелне појаве у култури и уметности.

Објавио је следеће књиге поезије:

Први делиријум (Прогрес, 1965); Кућа и гост (Просвета, 1969); Трагом плена и коментари (Просвета, 1973); Далеки укућани (СКЗ, 1979); Поноћна чаровања (изабране песме, Наша књига, 1981); Укрштени знаци (Просвета, 1988); Песме Потонег времена (изабране песме, Унирекс, 1990); Бајка кућне слике (избор, Дисово пролеће, 1992); Ружа језика (Наша књига, књига, 1992); Тамни там и Беле басме (Нолит, 1995); Песме (изабране песме, Нолит, 1998); Божји геометар (Књижевна реч, 1999); Ноћна трилогија (Задужбина Петар Кочић, 2001); Свети кров (Избор духовне лирике, Источ-

ник, 2002); Песме (изабране песме, СКЗ, Плаво коло, 2003); Песнички атеље (Рад, 2005).

Објавио је књигу поетско-филозофске прозе „Душа сећања“, ВИГЗ, 1989.

Две књиге изабраних песама Алекса Вукадиновића преведене су на енглески језик: *Selected Poems* (Милано, 1989) и *Dream and Shadow* (Торонто, 2002). Заступљен је у већем броју међународних енциклопедија и лексикона.

Алек Вукадиновић је добитник следећих награда за песништво:

Награда „Милан Ракић“ – за књигу „Поноћна чаровања“,

Повеља Дисовог пролећа – за целокупно стваралаштво,

Бранко Миљковић – за књигу „Ружа језика“,
Повеља Београдског универзитета – као читан и утицајан песник,

Награда – Радоје Домановић“,

Награда Првог сајма православних земаља, у Пећи – за целокупно стваралаштво,

Нолитова награда – за књигу „Тамни там и Беле Басме“,

Змајева награда – за књигу „Тамни там и Беле басме“ и целокупно стваралаштво,

Станислав Винавер – за Тамни там и Беле басме“,

Дучићева награда – за књигу изабр. песама „Песме“,

Жичка хрисовуља – за целокупно стваралаштво,

Лаза Костић – за књигу „Ноћна трилогија“,
Кочићева књига – за књигу „Ноћна трилогија“,
Заплањски Орфеј – за песму „Песникова радна соба“,

Раде Драинац – за књигу „Ноћна трилогија“,
Десанка Максимовић – за целокупно стваралаштво,

Јефимијин вез – за књигу „Песнички атеље“.

Поводом Змајеве награде о песнику је објављен зборник *Поезија Алека Вукадиновића* (Нови Сад, 1996), а са научног скупа одржаног поводом добијања награде „Жичка хрисовуља“ књижевно-критички зборник *Алек Вукадиновић – ѿесник* (са комплетном био-библиографском документацијом, Краљево, 2001).

САДРЖАЈ

КЊИГА ПРСТЕНОВА

Изабране и нове песме

Прва књига

ПОНОЋНА ЧАРОВАЊА

КОЛОВРАТ

Кровови	9
Коловрат	10
Кућа и кров	11
Поноћна чаровања	12
Слепа страна	13
Укрштени знаци	14
Пореч-гора	15

КУЋА НЕМОГУЋА

Биљна чарања	19
Врата неповрата	20
Кућа немогућа	21
Бајка кућне слике	22
Кружно време	23
Свети кров	24
Ласта скривалица	25

КУЋА И ГОСТ

Кућа и гост	29
Лампа и ноћ	30

Сан после гозбе	31
Сан под месецом	32
Душа сећања	33

ОД ПОНОЋИ ДО ПОНОЋИ

Од поноћи до поноћи	37
Ономатопеја жала	38

БЕЛИ РИТМОВИ

Ритмови с орловима I	41
II	42
Кратка илуминација у подне	43
Ледена вода	44
Коментар ледене воде	45

ДУША СЕЋАЊА

Дечанска ноћ	49
Гозбе ритмова	51
Дечански дневник	55

Друга књига

ТИШИНЕ БЕЛИНЕ

КУЋНЕ СТРУЈЕ

Критика машине	61
Кућне струје	62
*	63
Ловчев пут I	64
Ловчев пут II	65

ТАКО ГОВОРИ ГОСТ

Ватри води земљи	69
Кућа потоњег домаћина	70
Далеки укућани	71
Дежурни укућани	72
Кућни портрет	73

ЛОВЧЕВА ЗЕМЉА

Порука песнику	77
Ловчева земља	78
Боравиште	79
Кућа дан и ноћ	80
Кретање пејзажа	81
Песма кућне фруле	82

ПЕСМЕ КУЋНИХ ЗРАЧЕЊА

Уста ушћа	85
Ловчев сан	86
Застирање пејзажа	87
Кућа најтиших слика	88
Кућни покој	89
Тајни ритам	90
Потоњи гости	91
Пејзаж са лампом	92

ДАЛЕКИ ЧАСОВИ

Белина, проток	95
Далеки часови	96
*	97
*	98

Трећа књига
ГАВРАН – ДОБА
(Апокалиптичке песме)

I

Ловац у мртвој шуми	103
У невреме	105
Песников ламент	106
Потоње време	108
Зимско јутро, 24. јануара 1987.	110

II

То је тај пејзаж	113
*	114
P.S.	115

III

Гавран-дрво	119
Гавран-поље	120
Новембарска, 93.	121
Знаци времена	122

IV

Ноћно туробје I	125
II	126
III	127
IV	128
V	129
Боже – у шта	130

Четврта књига
ПЕСНИК И ПЕСМА

ПЕСНИК И ПЕСМА

Песник и песма	135
Песник и муза Епифанија	136

КАТРЕНИ СУШТА

Катрени сушта	139
Кућни жад	140
Три варијације о ружи I	141
II	142
III	143
Морна кад се јавне сена	144

ПЕСНИК И ПЕСМА II

Ватро Боже	147
Терцина магу	148
Ars poetica	149

Пета књига
РУЖА ЈЕЗИКА

ЗЛАТНЕ КАПИ

Златне капи	155
Лирски пој	156
Ноћни букет I	157
Ноћни букет II	158
Ушће заушће	159
Трепер-гора	160
Сев	161

БАСМЕ И БАЈАЛИЦЕ

Ушће пева не пева	165
Басма-мрасма	166
А на ушћу ушће је	167
Басма за моруну	168
Басма против врага (са два припева)	169
Басма за мору	171
Басма исцелитељка	172
Клетва урочица	173
Море мору морило	174

ИСПОВЕСТ КРУГА и БЕЛЕ БАСМЕ

Ружа свитања	177
Исповест круга	178
Трепти траје	179
У ватри се бог одмара	180
Поноћ ноћу обаја	181
Беле басме I	182
II	183
III	184
Песма	185

РУЖА ЈЕЗИКА

Слово Григорија Дијака	189
Ружа језика	190
Кућни завет	191
Кућни рез	192
Немушт-басме I	193
II	194

БОЖЈИ ГЕОМЕТАР

Божји геометар	197
----------------------	-----

Круг бескраја	198
Резбар у олуји	199
Јавка из немушт-горе	200

ЗЛАТНО ПЛАВО

Слово Светог Саве	203
Слово богородице тројеручице	204
Хиландарје (Песма за хор)	205
Румен-крилу дан се нада	206

Шеста књига

ПЕСНИЧКИ АТЕЉЕ

ПЕСНИКОВА РАДНА СОБА

Песникова радна соба	211
Слика са радног стола	212
Песнички атеље	213
Ноћно озарје	214

СВЕТО ПОЉЕ

Свето поље	217
Молитвена октава	218
Родно знамење	219
Пред иконом преображења	220
Душа сећања	221
Из „Дневника“	222
Григорије Дијак са књигом	223

СЕДМИ ДЕО

Две нове

Пиета, 2002. 227

У порти Љубостиње, 2006. 228

ГОВОР У БРАНКОВИНИ

ПРИЛИКОМ УРУЧЕЊА

НАГРАДЕ

„ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ“

Песничка крила Десанке Максимовић 231

БИО-БИБЛИОГРАФСКИ

ЗАПИС

Био-библиографски запис 237

Алек Вукадиновић
КЊИГА ПРСТЕНОВА
Изабране и нове песме

Издавачи
ЗАДУЖБИНА „ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ“
Београд, Скерлићева 1

ИП ПРОСВЕТА АД
Чика Љубина 1

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА СРБИЈЕ
Београд, Скерлићева 1

За издаваче
Ана Ђосић-Вукић
Дејан Михаиловић
Срејен Уџричић

Уредници
Ана Ђосић-Вукић
Нада Мирков

Ликовна опрема
Добрило Николић

Графички уредник
Сека Бунеша

ISBN
ISBN

Тираж: ?????? примерака

Штампа
Штампарија „Будућност“
Нови Сад, Шумадијска 12

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије – Београд

